

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

**NICOLETA IOAN
VERSURI REALE**

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

NICOLETA IOAN

*Versuri
reale*

VOLUMUL I

Libris
EDITORIAL

Director editorial: Dana Anghelescu

Design: Irinel Merlușcă

© Libris Editorial, 2018

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

IOAN, NICOLETA

Versuri reale / Nicoleta Ioan. - Brașov:

Libris Editorial, 2018

ISBN 978-606-8953-51-9

821.135.1

Libris
EDITORIAL

Str. Mureșenilor, Nr. 14, Brașov, România

E-mail: editura@libris.ro

Libris Distribuție – Librăria Șt. O. Iosif

Tel: 0268 477 799

E-mail: office@libris.ro

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

Am învățat să...

Am învățat să cred doar în ceea ce văd,
Să simt doar tot ce pot atinge,
Să judec cu ce nu sunt în acord
Și să accept ce mă constrânge.

Am învățat că viața e o luptă,
De supraviețuire și putere
Neexistând cauză dreaptă,
Pentru cei slabi ce țipă în tăcere.

Am învățat să nu cred în iubire
Că e doar vânătoare de plăceri,
Un moment fals de fericire,
Un abuz de minciuni și de trădări.

Am învățat să-mi fie frică să trăiesc,
Să nu pun întrebări, să nu caut răspuns,
Propriul meu adevăr să nu-l rostesc,
Așa în ignoranță m-am supus.

Bătătoresc cărări în căutare,
Nevoia de cunoaștere absolută,
Mi-e sufletul în așteptare,
Și conștiința tăcută .

Necunoscuta Fericire

Invoc necunoscuta fericire,
În rugăciunea mea din fiecare seară,
Chiar dacă ar fi o dulce amăgire
Sau doar un strop de vin din boabă amară.

Vreau să mă îmbete cu a sa aromă
S-o simt în pasiune și dorință
Să o cunosc sub orice formă,
Chiar dacă s-ar afla și-n suferință.

Mă îndrăgostesc sperând la fericire,
Mi-am vândut sufletul doar să o simt,
Dezlănțuind iluzii de iubire,
Am rămas în singurătate, așteptând.

Și-n aventura mea spre fericire,
Am căzut, m-am rănit, m-am ridicat,
Cu visele alungate în dezamăgire,
Rănilile mi s-au vindecat.

Viața...

Oh, viață, profundă amnezie
O temniță de vinovați,
Un amalgam de nebunie
Junglă de oameni disperați.

Un chin zadarnic de recunoștință,
False zâmbete de iubire,
Anostă umbră de credință,
Speranță pentru nemurire.

Dorință, pasiune și putere,
Un carusel de fantezie,
Ce bandajează sufletu-n durere,
Ferind întunericul de insomnie.

Suntem închiși din proprie voință,
Deconectați de sursă
Ne zbatem în continuă neputință.
Captivi în iluzia-și cursă.

Dragoste

Dragostea - atracție fatală,
Cuvânt mult prea ușor rostit
Vechea poveste legendară,
Crezută de orice individ.

Dragostea - nevoie mult prea scumpă,
O cerșetoare de minciuni,
Doar o iluzie, o umbră,
Scânteii de pasiuni...

E lanțul care te-nrobește,
Așteptând mângâiere,
E focul ce te mistuiește,
Lăcrimând în tăcere.

Am obosit

Am obosit, Existență Divină,
Atât trecut am de cărat,
Multe păcate, multă vină,
Multe greșeli s-au adunat.

Inima-mi strânsă de atâta neiertare,
Trupul atins de umilință,
În mine strigă-n disperare,
Sufletul gol de necredință.

Vreau să mă spăl, să-mi arunc hainele murdare,
Să-mi curăț gândul de gunoi,
Să mă odihnesc în uitare,
Și voi vedea ce-oi face apoi...

Femeie...

Oh, tu Femeie... ființă minunată,
Tu ești scânteia de Lumină,
De nimic nu ești vinovată,
Căci ești Creație Divină.

Oh, Evă, ce din „păcat” ești tu făcută,
Din coasta „sfântă” a lui Adam,
Așa ești în Religie născută,
Și-așa vei fi din neam în neam.

În desfrânare îți consumi iubirea,
Fără de care nu poți să trăiești,
Și aspră judecată ți-e privirea,
De ai curaj să te împotrivești.